

Epistel N:o 80

*Angående Ulla Winblads lustresa till Första
Torpet utom Kattrumpstullen.*

Pastoral dedic. till Kongl. Sekreteraren Kellgren.

Liksom en Herdinna, högtidsklädd,
Vid Källan en Juni dag,
Hopletar ur gräsets rosiga bädd
Sin prydnad och små behag.
Och ej bland Väpling, Hägg och Siren,
Inblandar Pärlors strimmande sken,
Innom den krants i blommors val,
Hon flätar med lekande qual.

* * *

Så höljde min Nymph på Floras Fest,
Et enkelt och skiftat flor;
Då hon utaf Mollberg buden til gäst
Ut til Första Torpet for.
Det Torpet lilla, straxt utom tulln,
Där kräftan ljustras röd i Kastrulln,
Och dit Brunsvikens bölja klar
I vatrade vågor sig drar.

* * *

Helt tunn i en Nankins Tröja snörd,
Vår Ulla sitt Intåg höll;
Tunt lyft af Zephiren Halsduken rörd,
I vicklade skrynklor föll;
Dess Front sågs ej i bucklor mer spridd,
Och Nymphens Kjortel, knappad i vidd,
Ej vådligt mer i ögat stack,
Och Skon bar nu ingen hvit klack.

* * *

Märk, mellan Gärdsgårdars krökta led,
Hur' Torpet det sluttar ner;
Til vänster bland Granars måssiga hed,
Den vägen man rundad ser,
Där Bonden tung med rullande hjul,
Illfänas til sitt rankiga skjul,
Och i solgången hinner fram,
Med Kycklingar, Kalfvar och Lam.

* * *

Just där inom Torpets högda gräs,
På granrisadt farstu-golf,
Steg Ulla utur sin gungande Chaise,
En Söndag, så klockan Tolf,
Vid pass då Jofur åskan bestämt,
Och Dandryds klockor pinglade jämt,
Och Tuppen gol i källar-svaln,
Och Svalan flög långt in i saln.

* * *

Nu började Tumlarn gå ikring,
Och Mollberg han damp af stoln;
Vår Nymph med sin arm och blixtrande ring,
Slog Tallstrunten ut på Kjoln.
Herdinnan trumf i bordet hon slog,
Och kjorteln öfver axlarna drog;
Och Mor på Torpet, utan krus,
Måst borga vårt Herrskap sitt rus.

* * *

På backen mot luckan Hästen gul
Upreser sin man i sky;
Så Korg och Blankarder, Skenor och Hjul
Med lossnade skrufvar fly.
I eldad brunst han trängtar sin kos,
Och frustar med en gnäggande nos.
Men Ulla, kullstjelpst som en Fru,
Med Mollberg hon snarkar ännu.